

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając zapewnienia, aby przywieziona z Republiki Czeskiej do Katowic w Polsce substancja TPS-NOLO (Geobal) została powrotnie przewieziona do Republiki Czeskiej, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na tym państwie na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 28 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Substancja TPS-NOLO (Geobal), która została przywieziona z Republiki Czeskiej na terytorium Polski, pochodzi z niebezpiecznych odpadów ze składowiska (laguny OSTRAMO), jest składowana na innym składowisku na terytorium Republiki Czeskiej i jest klasyfikowana jako smoła będąca odpadem z procesu rafinacji, destylacji lub pirolitycznej przeróbki substancji organicznych, stanowi według polskich władz odpad objęty załącznikiem IV do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (zwanego dalej „rozporządzeniem o przemieszczaniu odpadów”).
2. Ponieważ Republika Czeska kwestionuje klasyfikację wskazanej substancji jako od odpadu, ze względu na jej rejestrację na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”), powstała sytuacja sporna, którą reguluje art. 28 ust. 1 rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów, stanowiący, że substancję taką należy traktować tak, jakby stanowiła odpad.
3. Rejestracja substancji na podstawie rozporządzenia REACH nie gwarantuje wcale, że użycie tej substancji nie wywrze niekorzystnych skutków dla środowiska lub zdrowia ludzi, ani nie sprawia, że dana substancja automatycznie przestaje być odpadem. Jeżeli nie istnieje decyzja krajowa stwierdzająca, że dana substancja osiągnęła stan, w którym odpad przestaje być odpadem, nie można uznać, że rejestracja tej substancji zgodnie z rozporządzeniem REACH jest ważna na podstawie art. 2 ust. 2 rzeczonoego rozporządzenia.
4. Ponieważ sporna substancja została wywieziona za granicę bez zgłoszenia takiej operacji, przemieszczenie to uznaje się za nielegalne przemieszczenie w rozumieniu art. 2 ust. 35 lit. a) rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów. W takim wypadku właściwe władze państwa wysyłającego zasięgają informacji, tak aby mogły zapewnić, że dany odpad zostanie odebrany zgodnie z przepisami art. 24 ust. 2 rozporządzenia, czego Republika Czeska bezzasadnie odmawia. Obowiązek ten nie jest sprzeczny z art. 128 rozporządzenia REACH, który gwarantuje swobodny przepływ substancji, mieszanin i wyrobów w rozumieniu art. 3 rozporządzenia REACH, ponieważ odpady zostały wyraźnie wyłączone z zakresu zastosowania tego rozporządzenia (zob. art. 2 ust. 2 rozporządzenia REACH).

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 190, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 396, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö,
migrationsdomstolen (Szwecja) w dniu 6 lipca 2017 r. – A/Migrationsverket
Förvaltningsprocessenheten Malmö**

(Sprawa C-404/17)

(2017/C 293/26)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen (Szwecja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona przeciwna: Migrationsverket Förvaltningsprocessenheten Malmö

Pytania prejudycjalne

Czy wniosek zawierający przedstawione przez skarżącego informacje, które uznano za wiarygodne i które stanowią zatem podstawę rozpatrzenia tego wniosku, lecz są niewystarczające, aby wykazać potrzebę udzielenia ochrony międzynarodowej ze względu na to, że informacje dotyczące państwa [pochodzenia] wskazują na to, iż organy zapewniają wystarczającą ochronę, należy uznać za oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 31 ust. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-416/17)

(2017/C 293/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, pełnomocnik, W. Roels, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez utrzymanie w mocy skutków przepisów mających na celu wyeliminowanie podwójnego opodatkowania dywidend w znaczeniu ekonomicznym, które pozwalają spółce dominującej na odliczenie od zaliczki, do której zapłaty jest ona zobowiązana przy wypłacie swoim akcjonariuszom dywidend wypłaconych przez jej spółki zależne, zaliczenia podatku związanego z wypłatą dywidend, jeżeli dywidendy te pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w Francji, lecz nie przyznają takiego uprawnienia, jeżeli dywidendy pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, ponieważ przepisy te nie dają prawa w tym ostatnim przypadku do przyznania zaliczenia podatku związanego z wypłatą tych dywidend przez rzeczoną spółkę zależną, w zakresie w jakim zgodnie z orzecznictwem Conseil d'État (rady stanu) uwzględnieniu podlegają wnioski o zwrot zaliczek pobranych niezgodnie z prawem Unii w rozumieniu wyroku Trybunału wydanego w sprawie C-310/09 *Accor* ⁽¹⁾ z zastrzeżeniem trzech ograniczeń:
- prawo do zwrotu zaliczki pobranej niezgodnie z prawem jest ograniczone odmową uwzględnienia podatku poniesionego przez spółki zależne niższego rzędu mające siedzibę poza Francją;
- prawo do zwrotu zaliczki pobranej niezgodnie z prawem jest ograniczone nieproporcjonalnymi wymogami w zakresie dowodów;
- prawo do zwrotu zaliczki pobranej niezgodnie z prawem jest ograniczone progiem zaliczenia podatku w wysokości jednej trzeciej kwoty dywidendy rozdzielonej we Francji, a która pochodzi od spółki zależnej mającej siedzibę poza Francją, przy czym Conseil d'État, organ sądownictwa administracyjnego orzekający w ostatniej instancji, ustanowił te ograniczenia bez zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości w celu ustalenia zgodności tych ograniczeń z prawem Unii,

Republika Francuska naruszyła nałożone na nią zobowiązania na mocy zasad równoważności i skuteczności oraz na podstawie art. 49, 63 i art. 267 akapit trzeci traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,